

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědný dny;
Džěn pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

→ Sserbske njedźelske łopjeno. ←

Wudawa so kóždu sobotu w Šmolerjez knihciznišcejezi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

13. njedźela po śwj. Trojizy.

1. list na Kor. 4, 1—5.

Dženža Bóh se swojim swjatym słowom k nam pschistupi a so naš prascha: „Schtó by? Sa czo so ham džeržijch?“ Rbuhne praschenje to našeho Boha. — A husto žanu dobru wotmowku na to nimamy. A njedyrbinny mjelčezć ale so wusnacž kaž zlonik w templu: „Božo, budž mi hrěšnikitej hnadny!“

„Schtó by, swěto?“ Bóh so tež nětko prascha, niž jeno se swojim słowom, ale wošebje i nusu, cžěnosću a žalosću našeho cžaka. A Bohužel njeje wójna pschemohla njewěru a njeje mohla wutrobny wschěch sbudžić k nowemu swjatemu žiwjenju. Haj, hišće wjetšcha je cžrjódka tych, kiž su wěru do Boha a do jeho Šsyna wopušćezili, a nihdže so njeboja, wěru našchich wótzow, lubosć našeho Šbóžnika, hnadnu Wótznu wolu Boha wuřměšćezć. Bychmy so žami sjebali, hdy njebychmy chzpli prajicž: „Haj, temu je tak.“ Wulka je cžrjódka tych, kiž su so wot Boha wotwobročezili, kiž na praschenje Boha: „Schtó by?“ žanu druhu wotmowku nimaju, khiba morfotanje, abo wuřměch, kiž su sabyli hnadu, kotruž su prjedy wot Boha dostali psches kšćezenižu, psches Bože wotfasanje, kiž su šapomnili na to, šchtóž běchu wot swěrných wučerjow a duchowných kšćelch, so mamy kšćuzić Bohu a jeho Šsynaj we pschikšćnosćez i a lubosćez, so mamy tež powołanje sa njebjeste kralestwo. — Haj, teho powołanja so husto hanibujemy, hacž runjež naš Pawof se swojim pschikladom a se swojim słowom napomina: „Ja so njehanibuju teho ewangelija wot Šhrystuša!“ A dženzha dyrbimny tež wutnyć, so nješměny so hanibowacž swojeho powołanja w Božej winizy, haj wjele bóle, so móžemy i hordosćuz

ijawnje wusnacž: „Ja bym Šhrystušowu kšćuzobnik, ja bym šastojnik na Božich potajnstwach.“

Na spocžatku našeho teksta Pawof to kšćuzobnik i wješćelsoježu wusna. „Sa to džerž naš kóždy; ja Šhrystušowu kšćuzobnikow a šastojnikow na Božich potajnstwach.“ Njepschecželjo běchu Pawofa nadděhali, prajizy: „Schtó je tón cžłowjek; prawy japoschtol njeje, i Jesušom njebe. Schtó nam předuje? Sa czo dyrbimny jeho džeržezć.“ A na tajke falschne słowa njepschecželow Pawof we swojim druhim listez na Korintiskich wotmowki, kaž hny prjedy kšćelch.

Pawof so swojeho powołanja kšćelch, a tež my mamy prawo, postawacž a so wješćelch a so kšćelch swojeje kšćuzoby sa Jesuša, swojeho šastojnistwa na Božich potajnstwach. Schtóž pschezo kšćuzo cžezć pschikrywa, so njeby ničto wo njej ničo šhonik, so swěta boji, tola bojosć nješmě we našchich wutrobach bydlieć. Tehodla, pokasuj kšćuzo cžezć, kšćuzo kšćelchu kóždemu a njeboj so, a njehanibuj so.

A wěro. Schtóž reka Šhrystušowu kšćuzobnik, tón móže so kšćelch. Pschetož wón kšćuzi kralej wschěch kralow, kiž je wot Boha dostal móz a prawo budžić morných a žiwých. Wón kšćuzi kralej wschěch kralow, kiž je so sa swój lud na drjewje haniby woprowal, a kiž je wumohl i tym swjatym wumrjećom wschěch, kiž chzedža w lubosćez a we wěrze jemu kšćuzić. Tajtemu kralej kšćuzich.

Tu mjes cžłowjekami kóždy pornjo druhemu swojeho knjesa kšćelch. A cžim wjazy cžezće knjes ma, cžim bóle tež tón kšćuzobnik so kšćelch. Temu je tak na semi. A šchtó chze tebi, kšćezezjano, šakacž, so so tež wješćelch we swojej kšćuzoby, so by hordy dla swojeho knjesa? Ničto to njemóže, hdyž mašć

šrobtu, dušchnu kšheczjiansku wutrobu, a twoja služba je pschicizina tež twojeje njebjesjeje, pschichodneje czešcje. Semška služba ma semšku sachodnu mřdu; kšheczjanowa služba ma njebjeskeho Knjesa, kiž njesachodnu mřdu wudžela. A tež to je sa naš nowa krašna pschicizina, prajicj: „ja sazpiwam šwět a jeho službu, ja w lubosći a wěrje jako pobožny služobnik sa Jesuřom křodžu.“

Alle naše pomolanje je dwojake. My šmy tež sastojnizy na Božich potajnstwach. Pola naš cřlowjekow to tak dzeržimy, so jeno cži něšto wo našich potajnstwach wjedža, k kotrymž mamy najšlylnišchu doměru.

Došlo šmy jich pruhowali, a hdyž šu wot naš jako šwěrní namařani, dha woni wot naš mōz na našich potajnstwach dostanu. Tak cžini wyschnosć se šwojimi sastojniki, tak cžini bohaty se šwojim služobnikom, bur se šwojim wotročkom. Tehodla mōžemy tež spōsnacj, so je to sašo wulka czešcja a hnada wot Boha, so je wōn naš powořak jako sastojnikow na šwojich potajnstwach. So mōžemy pōsnacj hnadu Božu, kiž je šo nam šjewila w našim Knjesu a Šbōžniku, so mōžemy pschipowjedacj hłubokosć Jesuřoweje lubosće, so mōžemy we šwjatym Božim wotkasanju mēr sa duřchu namařacj, kotryž šwět njesnaje, a sa cžimž wschěch wutrobny horzo požadaju. My šmy sastojnizy na tych potajnstwach Božich. A to je tak wjele, my mōžemy, — mamy prawo a winowatosć; šwoje žiwjenje pod křšōd tutech šbōžnych potajnstwow stajicj. — Potajnstwo rěka to sastojnstwo, kotrež sastawamy, ale sa naš njeje to potajnstwo, pschetož my wěmy, so je Bōh naš Wōtč, so je Jesuř naš Šbōžnik, so šmy pumōženi a pschod Bohom prawi dla jeho wumrjećja, to wscho je nam wot Boha wosjewjene; šwět pak w tym wschēm do wulkeho potajnstwa hlada, a njemōže spōsnacj, cžehodla šo šwojeho potajnstwa křwalimy. Alle my šo křwalimy, dokeř šmy Boži sastojnizy na Božich potajnstwach — abo čzemy wot něka tak wysřacj — my šmy sastojnizy na Božich šjewjenjach. A tehodla šmy hordži, a tehodla šwoje woblicjo šbēhamy, pschetož my šmy služobnizy Křysta a sastojnizy na Božich šjewjenjach. So naš šweřeli, to naš wobhnadži, haj wjele bōle, to naš, kiž bēchmy wopušćeni a křudži wotročžy, šlynych a czešćenych rycerjow cžini, kiž šo njeprašćeja sa šchitom s tyščnosćju, ale cži maju šami wscho, šchtož je nuřne, maju šwojeho Boha jako Knjesa a Bōh je jim brōnje dař, njeh njepšćeřel pschindže, woni njecžeknu.

Pschetož šwět howri hladajo na hordosć, na naše wysřanje. Pawoľa čžychu tež šudžicj. Alle wōn je jich wotpořak. Wōn je jim piřak: „So je mi šnadna wěz, so budu wot wař šudženy, jenož tōn Knjes ma mōz a prawo, nje šudžicj.“

Tak dyrbimy tež šwět a šwěta šud sazpiwacj. Šdyž ludžo wjedža, so šy pobožny kšheczjan, šwěrnny služobnik šwojeho Jesuřa; šo na tebe hōřcha, a wschudžom, hđež tebe setkaja, dyrbič s jich erta hanjenje a wuřměch křšćecj. A tehodla je wjele kšheczjanow šwěrnosć we službe puščćiko. Woni šu šo hanibowali, abo bēchu pschēřlabi se šwětom wojowacj. Šswětoweho šuda šu šo bojeli, tehodla šu radšcho jako wotročžy hřcham a žadosćam, kaž tež šwět cžini, služili, hač runje šudžichu mōhli jako rycerjo a czešćeni sastojnizy Boha šo debicj s hnadu a dobročřiwosćju teho Knjesa. Alle šwět wabi, a jenož wutroba, twerda kaž šřaka, mōže w tej wōnje wobřacj. Tōn wojak kiž šo šwojeho njepšćeřela boji, kotrehož wōn njesnaje, je hižo šhubjeny. So šo wě, so dyrbimy tež jako wojazy Jesuřa temu pschihōřowacj, so je šwět šuromy a huřto tež dobročřěřki njepšćeřel, ale hač runjež to wěmy, sazpiwamy wscho, šchtož šwět pschćěřimo nam špřtjuje. Pschetož tōn Knjes, na kotrehož šo špuščćamy, na kotrehož we czeřřich šchundach

čřakamy, kiž je naša nadžija, a kiž je nam našu wutrobu pošlynik, tōn Knjes je naš wōdčer. Napschćěřimo Knjesej nje mōže ničto wojowacj. Tehodla mamy twerdu wutrobu, hdyž šwět šudži a šatama, hdyž pod hanjenjom šwěta cžerpimy, abo hdyž čže šwět naš s mařku ludařtwa šawjesć. Alle Bohu pořakamy njehku wutrobu, kiž šo pod jeho šud ponižuje. My šnajemy šwoju njehwěrnosć, lenjosć, šřabosć; kař huřto šwoje sastojnstwo šanjerodžimy.

Šchto mōže hřchi něteřřiceho cžapa licćicj? — Tehodla dyrbimy pak šwět sazpiwacj a šo Boha a jeho šuda bojecj. Njech tež w našich wutrobach je žiwe šlowo, so tōn Knjes na šwojim dnju pschindže šudžicj naš wschěch, kiž šu jeho mjeno njēřli. Derje nam, hdyž je tōn pošledni Knjesowy šud nam špocžat wěčnjeje radosće. Šamjeř.

Dwaj pučej k šbōžnosći a tola jeno jedyn.

— Łuk. 10, 23—37. —

Šlōb: Jehovah, tebi čžu ja špěwacj! 2c.

Wě hodžina wschak wosřchewjenja
ja Jesuřa a wučžobnikow to,
hdyž w šacžuwanju wobšōzenja
wōn džesće k pōřlam wobročřiwšči šo;
Dw, šbōžne šu te woczi woprawdže,
kiž s wami widža, šchtož wy widžicje! —

Ja praju wam: so požadali
profetow wjele šej a kralow šu
to widžecj, šchtož wy wohladali,
a šlyšćecj, šchtož wy šchlyřcheli šće tu,
a njeje tutech dopjelniřo šo,
šchtož šbōžownym je wam šo špōčćiko.

Šlaj! piřmaručenny pak štany
tu někaři a Knjesa špřtjuje;
wōn džesće: Wřřchtrje wuwolany,
rjeřni křucje, šchto mi cžinicj nuřne je,
so Bohu šwjatemu šo špodobak
a žiwjenje byč wěčnje herbowař?!

Kař šteji piřane — Knjes praji —
we šakonju? Kař cžitasč tam?
Š tym piřmaručenneho štaji
na pruhu, so by šudnik šwōj byř šam.
A šakon šnaje wōn hač najlěpje,
so lubosć dopjeljenje jeho je.

Šy prawje wotmolwiř, — Knjes džesće;
cžin to, dha žiwy šudžesč šawěrnje! —
Pař šamoprawy cřlowjek bēře,
kiž prařcha šo, šchto jeho bliřřchi je?
Knjes s podawřow to jemu wuřařnja,
so šmilnosć wopořakacj wschudže ma.

Kaž šmilny Šamariřki bēře,
kiž na šmjereč ranjencho pyřaře,
hdyž s pučja šupicj njemōžesće,
kaž mēřchniř a lewita cžinjesće;
žel jemu bēře muřa wbořeho,
je šwojeho w nim pōřnak bliřřčeho.

To wěra činiješče, kiž žiwa
je wopravdže we skutkach lubošče,
a wusnamja ho miloščiwja,
hdžež sšladnosč k služanju ho požaje.
Tak sakoň sjena s ewangelijom
je puč, kiž k njebjekam naš wjedže w dom.

Puč dwojaka a tola jena
do njebjek takle abo žiwjenja
ho požajuje wotewrjena,
— puč sakoňja a ewangelija,
so wuwjesč sakoň dyrbi s poklecza
a ewangelij wjedže do njebja.

Nam pšnacž ewangelij dawa,
so hmlinny Samaritski Jesuž je,
a so je k žiwjenju puč prawa
to wěricž, so naš Jesuž wumože,
kiž s njebjek pšchischof k nam je do hweťa,
so herbowali bychmy njebješa.

Tak knjes ma sakoň požajuje
tu čłowjeka, kiž skutkow požada,
a najlěpje s tym rošwuczuje,
so sakoň njewuwjedže s poklecza.
Pšches wěru jeno puč dže k žiwjenju!
Duž, čłowjecže, wěť ewangeliju! —

Lipschčianski profesor theologie Gregory.

(Pokračowanje.)

3. Jako w auguše 1914 wulka wójna wudhri, njenamaka Gregory džešacž dnjow dołho žaneho měra. Ale na jednatym dnju, 11. augusta 1914 samolwi ho jako dobrowólnik pschi 1. narunanškim bataillonje 106 polka pšchlow w Lipsku. Nětko mějesche hwoje dželo a hwoj mēr Čzehodla je Gregory, we wysokej starobje 68 lět jako jednorty rekruta do wójsta sastupit? Wón je šam na to wobschěrnju wotmołwu w Luthardtowych žyrkwinych nowinach podaf:

„Nješšym do wojakow schof, so bych pšchologiske studije činił, so bych pučowacž mohł, so bych žort mēł, so hmlēł uni-formu woščež. Šsym do wojakow schof, dolež mējach to ša hwoju pšchisčuschnosč.“

„Hdy bychmy wójnu jenož s Franzowstej mēli, njebych šnana na to myšlil; tež nješšym wěšty, hač by mje wójna jenož s Franzowstej a s Ruskej k temu pohnuła. Ale jako hiščeže ho Žendželsta pšchidruži, móžna Žendželsta, Žendželsta, tutón šebicžiwý kraj, kiž je žony a džeci burow morita, Žendželsta, kiž je ho pšchecžiwu Irlandskej lěštotki dołho brutalnje sadžeržaka, Žendželsta, kiž Indisku wuzhza a sawutli, jako ho Žendželsta pšchidruži, wjedžach, so ho wo nasche byče jedna. Wjedžach, kažy wozazy šu kolonialne wójsta Žendželsteje a wjedžach, kažy šhlyne wošobny pšchindu, hdyž ho wobschěrne sportowe kola pschi wójnje wobdžela. Tehodla, hdyž šhonič, so Žendželsta sadny Russteje a Franzowsteje teži, šebi hnydom prajach: „Róždy, kiž móže šelbu nješč, dyrbi šobu.“

„Moja přenja myšl bēšče potajkim ta, so je nětko nusne, wšchitko sastajicž. Njenamčach mēra. Dyrbjach něšchto šobu wustutkowacž, so bych pomhał, nješchecželow pšchewinycž. Pschi tym šebi nješšym pšchepjate myšle po tym činił, šchto móžu šam šutkowacž. Wój major, kotremuž ho pšchēštajich,

jako přeni króč do wójnskich hrjebjow džech, a kotrehož s wutrobu lubowach, wopšjetowasche mi pšchēd krótkim šlowo, kotrež šym jemu prajil. Prajach: „Jednotliwy čłowjek móže malo wustutkowacž, ale ja chyzl šwój zentimeter šam wšacž.“ — Šym ho jako wšchēdny wojak šamolwit a šym wuprajil, so chzu kóždu službu, tež najnižšchu, wobštaracž. Šiščeže dženska steju na tym šamšnym stejniščežu. Žana služba njeje mi pšcheniška, hdyž ho žada. Šsym šstwy a šhody w šafarmje a wójnske hrjebje wumjetl. Njewēm, so šym hdy na někaški pšchikas škoržil. Moja přenja myšl bēšče: „Ty dyrbiš činič, šchtož móžesch.“

Š temu pšchindže druha pšchicžina. Šižo lēta dołho šym wjele s mojimi šobustacžanami činič mēł, a wošebje s tymi, kiž ho „dželacžerjo“ mjenuja. Nětko ho moji pšchecželjo, dželacžerjo, do wójsta šwolachu. Ša njemóžach šnjesč, so mohli dželacžerjo prajicž: „Šam je pšchecžel wot naš, profesor, temu ho derje dže. Wdhli w šwojim domje a dže na uniwersitu a my šmēmny ša njeho do wójny čahnyč. To je rjany pšchecžel!“ To bēšče moja druha myšl, kiž mje do wójsta pohnu. Čhych šwojim pšchecželam dželacžerjam požacž, so ho teho njebojach, s nimi w rjedže stejecž, so šym šwolninow, ho do wšchēch čěžkotow wójny s nimi dželicž. Š šym ho do nich s nimi dželit.“

Jako ščezju pšchicžinu mjenuje Gregory, so čže jako šary muž mlodšim s pšchikadom byč. Tuczji wēšče čěžkoty wojetške služby ščezpliwijcho a šwolnuišcho šnješu, hdyž widža, so ho wón žaneho džela a štracha njeboji. „Šaj, je čěžko, ale je wutracž. Šaj, je čěžko, to wēm, ale wóžny kraj šebi to žada.“

Tute šti pšchicžiny, kiž Gregory ša šwój šastup do wójsta wudawa, hodža ho šjednacž do teje jeneje: Gregory chyzšche Jesušowny wučžobnik byč, chyzšche šwojim bratram w nošwjetškej nušy pomhacž. Š hdyž bēšče nušla wjetšcha, hač na wojowniščežu, we wójnskich hrjebjach?

Móž modlitwy.

abo: **Wotaj ho te mni w čažku teje nušy, dha čžu ja čže wužhšecž.**

We wšy, kšētro wot mēšta šdalenej, šhuda žona čžežko šhora ležesche. Ščakar, kotruž bēšče ju wophtal, bēšče jeje jeničštemu šynkež prajil, so dyrbi, je-li so ho s macžerju njepošēpschi, zedlku, kotruž bēšče jemu dał, do mēšta do haptyki donjesč. Ša zedlku bleschu s lēkarštwom dostanje, kotrež šamo móže macžeri hiščeže pomhacž. Žona bu šlabšcha a šhorosčž ho pohóršchewasche a tón hólčez widžesche, so je nušne, po lēkarštwu hieč. Móž bē čžmowa, wihorojta, desčez šchwikasche do mašy wofnjeschow, ale hólčez puč do mēšta derje šnajesche a ho njebojesche desčez a wihora. Do nožy won šhwatasche a šbožownje tež do mēšta dóndže. Š šhwapazej wutrobu, wšchón šmofnjeny a šjes dycha ša šwónčž pschi durjach haptyki ščahny. Ale ničtō njebē, kiž by jemu wotewril. Wšchato bēšče nóž a wšchitžy w najšhubschim španju. Wón škapašche, wofasche, prošchesche se štyšnym šhōšom, so bychju jemu tola wocžinili, so je jeho naležnosčž nara šhwatniwa. Šo dołhim čžafanju ša šlōncžnje haptžhne durje wotantnychu. Šhaptžatški bēšče štyšniwe prošchēnje hólčezza šhšchal, a hač runje bu jemu čžežto, w šymnej wihorojtej nožy s čžopšeho šoža štanycž, chyzšche tola šwoju pšchisčuschnosčž činič. „Šhwataježe prawje, knjes haptžkarjo“, hólčez šastupjo jemu pšchiwola, „žaneje ššomdy njeje, moja macž je na šmjercž šhora. Šenož hdyž lēkarštwu bōrny dostanje, móže a budže wona wotšhorjecž.“ Šaspantny, wobužny a šwarjo: „Wodnjo a w nožy žaneho mēra nimaš“, haptžatški ho na šwoje dželo poda a bōrny hólčezej bleschu

i lekarstwom pschepoda. Tón bę, ju s hrabnywschi, kaź blyf i durjemi won. Pschi frumowanju wschelactich tytkow a lekarstwow, kotreź bęsche trjebał, ǰo hapttykarsti dohlada, ǰo bęsche ǰo we swojej sapsarinosci a wobuznosci pschehladał a naj- ǰylntišchi jęd, ǰylny dosę, człowjeka hnydom moricz, hólzej dał. Jeho sastrożenje ǰo wopitacz njechodz. Ešto nętko sapsoczęc? Dólz bęsche tał rucze prjecz chwatał. Sa nim bężecz, bęsche nje- móżna węz, pschetoź hapttykarsti njejedżesche, hdze bęsche hólczęz schol. Wbóhi mlody muž bęsche sadwólowanju bliffo. Wón ruzy kamajche a we swojej stytynnosci a hrosy chyzysche jęd, kiź bęsche wysche wostał, ǰam sjęsęz. Ale potom ǰo dopomni. E wotkal drje móže w tajkich wotomifach pomoz pschińc? Jeho staršchej bęschtaj poboźnaj a bęschtaj jeho nawucziłoj ǰo modlicę. W njeuwprajomnym stytyn a njeuwopitkownej czwili padže młodżenz na kolena, posbęhny ruzy k njebjeǰam a modlesche ǰo nutrnje a stytynje, ǰo by Wóh luby Knjes pomhał, nad nim ǰo ǰmilil a tu jedyn dżiw czinil, pschetoź hewal žaneje pomozny njeby wjedźał, ani sa khudu khoru žonu, ani sa ǰębje ǰameho. Ešo modlo wosta khwilu na kolonomaj ležo. Dha ǰo i wot- machom do duri bijesche a swóncęł bu i mozu czahany. Saps- tykarsti, we wulkej bojoseci, ǰo sbęhnyje, durje woczynini a — schtó mohł jeho s podżiwianje, jeho wjeǰele wopitacz — jako teho hólczęza psched ǰobu stejo widzi, kiź i hłohom, polnym bolosęze a starosęze jemu napscheczyno wola: „Ach, luby, luby knjes hapttykarjo, dajęze mi rucze druhy bleschu lekarstwa. Ja ǰym njebože męł, w częmnosci ǰym padnył a blescha je ǰo do tyǰaz kručow rozbifa. Ach, hdż mi rucze njeponhacęze, dha pschepodže pschińdu a moja macę je ǰnawo hižo njeboha.“ Se ǰłowami ǰo to njechodz wuprajicę, schtó ǰo w tucym wotomiku we duschi mlodeho hapttykarja hibasche. Džęzac bleschow lekar- stwa by nętko rady pschihotował. Rał nutrje je ǰo Bohu potom dżakował. Czaz ǰwójeho žiwjenja na tuto shtonjenje, luto wu- ǰlyschenje modlitwy njeje sabyl a czaz žiwjenja je ǰwęrnny modleł wostał.

Wójna a męr.

Dżen 19. augusta. Częzke bęchu będżenja sardıżenych dnjow. Wężera nętk k temu shtonichny, ǰo ǰu Żendżelčenjo a Fran- zowsojo i nowa pola Roje Aschimali, tola podarmo. Naschi steja twjerdže a wojuja i wutrajnosęzi a njepscheczęł hacź dotal njeje to jene dozpił, niemużyz dohnywacz móż. Krocęł wróczo stupiwšchi w njepscheczęłskim kraju je Sindenburg wschę wu- ǰlady naschich njepscheczęłow na dohycę sniczil a i dohom nasche wójska njetrjebawšchim woporam wuhrował. Ešo i naschimi wójskami tam derje steji, w neutralne, haj ǰamo njepscheczęłske nowiny pschidawaju. W domisnje węšo ǰu, kaź hacź dotal pschi podobnych podęndżenjach pschęzo, saǰo tajzy, kotřiz to wscho lępje wjedža. Ešo je to jene niź swjeǰelaze ale wobżarowanja hódne, to druhe teho ǰamǰneho runjęca je to, ǰo je jich pschęzo hišęze jara wjele tajkich, kotřiz, „wójske blady“ salschawšchi, ničzo nijschichęho nimaju, hacź ǰo je dale bledža, hacź runje bu tał hufto hižo na to pokajane, ǰo i tym ludej, wójsku, krajej a tał ǰamym ǰębi schłodža, haj ǰamo pscheradu czinjia; pschetoź węste je, ǰo njepscheczęłni agentoj wjele tajkich powjesečow roschę- rjeja. — Wójsko na kraju podpjeruje wójsko w powętsje; a njech tež saǰo a saǰo rjeoj w powętra ǰwoje žiwjenje wostaja sa wótznny kraj, kaź w sardıżenych dnjach dwejo, dha hnydom druhy stupa na prósdne męstno a je jich wóǰębje nętkle wjele na puczu, ǰo bychu padnjeneho rjeja i Richthofena na dohycęch dosęzahnyli. A i wójskomaj na kraju a w powętsje wojuje na pschemo wójsko na morju, kotreź je w posłednich dnjach nimo wikowanškich kóđow tež wjazzy wójskich kóđow sniczilo, tał tež jedyn fran-

zowši ičwizal, haj ǰamo do ameriksčich pschistawow ǰu nasche podmórijaki sčelak. Ameriksčich ǰo runje nętkle jich wjele boji; njesabudżny, ǰo ǰu w njepscheczęłskich a franzowškich nowi- nach wjele wjazzy ameriksčich wojakow, hacź do žyła jich je, a wóǰębje, hacź jich w Franzowškej je.

Swjaty Wótčzenasch

(we wónskim czasju — sčohowanu)

po: Nętk khwal, o duscha! khwal Božu dobrotu! zc.

Nasch Wótčę, kiź ǰy w njebjeskej kraǰnosci!
Budź mjeno twoje ǰwjećęne dostojnje!

K nam kralestwo pschicńc twoje! Twoja
wola, kaź na njebju, stań ǰo tudy! —

Nasch wschędny khłęb daj dženǰa nam sčęzędrwje
a wodaj winy nasche nam wótčowszy,
kaź wintilam ny wodawamy
naschim po pschikasni krutej twojej!

A njejedź wobohich tudy naǰ hřęschnikow
do sptowanja na puczu se ǰwęta,
ale naǰ wumož ty wot sčęho,
kotřiz ǰo w częǰnosčach będujemy! —

Wschal kralestwo je twoje a wschęhomóż
a częsęz na njebju tam a tež na semi
wot węcznosęze hacź do węcznosęze.
— Sam jeń džę ręfaj a haleluja! —

Kał kraǰne ǰłowa to ǰu a jimaze,
do kotrych s wjasal wschu naschu naleǰnosč
ǰy, Mischtrje, pastyrjo a Božo
ty nasch, o ŽESU! — Budź džak czi węcznny!

Schęrlusche na ǰwjate dny:

Na 14. njedź. po ǰwj. Trojizy (1. sept.). Saw. khęrl. 321, 323, 639, 722. Węra 222, 5. Słowny kh. 257, 258, 263, 278, 836. Tęst Filip. 3, 12—16. ǰo hamj. 145, 8. 149, 4. 253, 1. 257, 16. 259, 7. 458, 3. K dospęwanju 147, 5. 10. 12.

Na 15. njedź. po ǰwj. Tr. (8. sept.). Sawodny kh. 17, 305, 605, 834. Węra 824. Słowny khęrl. 131, 149, 198, 246, 311, 452, 693, 694, 737. Tęst Gal. 5, 25—6, 5. ǰo hamj. 46, 8. 90, 13. 14. 132, 6. 157, 4. 241, 16. 245, 6. 269, 5. 273, 3. 324, 5. 328, 7. 329, 5. 426, 8. 452, 6. 733, 1. K dosp. 617.

Na 16. njedź. po ǰwj. Tr. (15. sept.). Saw. kh. 20. 232. Węra 207, 7. Słowny khęrl. 24. 153. 314. 315. 696. 738. Tęst Efej. 3, 14—21. ǰo hamj. 21, 9. 34, 3. 145, 6. 157, 1. 259, 5. 279, 1. 291, 3. 312, 1. 314, 7. 315, 8. 329, 7. 439, 3. 453, 5. 462, 5. 592, 4. 687, 5. 689, 3. 831, 5. K dosp. 24, 1. 2. 12. 153, 4—6.

Na 17. njedź. po ǰwj. Tr. (22. sept.). Sawodny kh. 246. 279. 287. 592. 704. Węra 2, 5. Słowny kh. 327. 328. 329. 737. Tęst Efej. 4, 1—6. ǰo hamj. 45, 8. 130, 3. 132, 2. 6. 133, 7. 8. 149, 3. 161, 3. 327, 8. 328, 1. 2. 7. 449, 3. 623, 6. K dospęwanju 850.

Samolwity redaktor: farat W hrgacz w Kóǰaczach.

Ssoburedaktor: farat M róřak we Supoji.

Czichęčęł a nakladnik M. S m o l e t w Budyšchinje.